

Buletin Duminical

Biserica Baptistă Română BETEL

19 August 2018

Blândețea voastră să fie cunoscută...

*„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.”
(Filipeni 4:5)*

În cuvintele de încheiere ale epistolei sale, apostolul Pavel dă câteva îndemnuri care să fie de testament pentru credincioșii din Filipi. El și-a dat seama că diferite popoare au diferite caracteristici. Astfel cei din Creta erau vestiți prin minciunile lor. („Unul dintre ei, chiar prooroc al lor, a zis: „cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele...” I Tit 1:12). La fel, despre macedonieni, pe lângă dârnicia lor și dragostea pe care o aveau pentru apostolul Pavel, a observat poate ceva care trebuia corectat, și le-a dat în încheiere câteva sfaturi corective, dar cu multă înțelepciune. Ei erau probabil foarte nervoși, iuți, pripiti și poate cam supărăcioși. Și le spune să fie blânzi.

În biserica din Filipi, Evodia și Sintichia, erau caractere tari care scăpărau repede, și ar fi putut provoca un incendiu mare, care să fie „cunoscut de toți oamenii”, și toți să spună, „Ia uitați-vă ce urât se ceartă creștinii!” Și apostolul le îndeamnă pe cele două să fie „cu un gând în Domnul” (v.1). Și mai mult, el îndeamnă întreaga adunare să aibe blândețe, dar nu una obișnuită, care să fie dintr-un instinct strămoșesc al firii, ci o blândețe care să izvorească din Duhul, căci blândețea noastră este o roadă a Duhului Sfânt care este în noi. Și atunci blândețea ajunge să fie „cunoscută de toți oamenii”, și chiar cei din’afara bisericii să spună, „Ia uitați-vă ce oameni sfinți sunt acolo în biserica din Filipi. Nu sunt oameni obișnuiți ca și noi, ci oameni blânzi...”

Domnul Isus spunea: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima!” (Matei 11:29). Iată deci, caracterul omului nou în Hristos.

Poate unii din noi din fire suntem ca cele două femei, Evodia și Sintichia; poate unii suntem cu firea macedonienilor; poate unii suntem iuți ca piparca. Dar să nu uităm că toți trebuie să avem caracterul Domnului Isus.

Ați cules anul acesta căpșune? Ați observat cum cresc ele, cum se înmulțesc?

Rădăcinile de anul trecut imediat cum simt căldura primăverii, dau muguri la suprafață care cresc și se desfac în frunze, apoi în flori, și dau căpșunele care se înroșesc la soare. Dar mai crește ceva: niște firișoare care se lungesc și se întind mai departe, și botaniștii le numesc rizomi. Firele acestea de rizomi se lipsesc de pământ și dau alte rădăcini, și primesc hrană la început de la rădăcina mamă de la care au pornit. Noua rădăcină apoi dă frunze, flori și alte căpșuni, și de la ea pornesc alți rizomi, alte firișoare care se întind, prind mai departe rădăcină. Și tot așa la nesfârșit, înmulțirea prin rizomi.

Nu este aceasta oare și metoda de creștere pe care Domnul Isus a lăsat-o Bisericii? Ne ducem mai departe, prindem rădăcină, creștem și producem fructe. Dar mergem mereu mai departe prin firele firave și slabe, care prind rădăcini și produc fructe. Nu stăm pe loc, ci mergem mai departe.

Evanghelia trebuie dusă dincolo de noi, spusă mereu altora, vestită cu bucurie și entuziasm, pentru ca puterea miraculoasă de mântuire care este în ea să se vadă prin fructe noi și multe, în viețile aduse și câștigate în Împărăția de slavă și lumină a Domnului nostru Isus Hristos!

În anul 2001, în luna Mai, Erik Weihenmayer și-a împlinit visul pe care l-a visat toată viața, de a se urca pe stâncile masivului Himalaia, să ajungă până la culmea de sus a

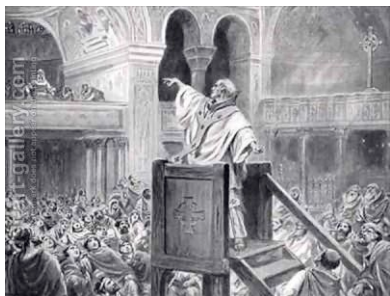

Everestului, cea mai înaltă de pe pământ. Nu mulți ajung să urce acolo sus (la 29.029 ft / 8,848 m înălțime), dar despre escaladarea lui Erik Weihenmayer, putem spune că este cu totul și totul unică.

Erik Weihenmayer e orb.

Erik a fost primul orb care a urcat pe Everest. În 2001 avea 33 de ani. S-a născut cu o boală numită retinoschisis, care la vârsta de 13 ani i-a întunecat complet vederea. Dar tânărul acesta, în loc să se plângă de lucrurile pe care nu le poate face, s-a concentrat la lucrurile imposibile pe care să le depășească.

Fiecare din noi avem de ales. Să lăsăm obstacolele să ne oprească, sau să devină trepte pe care să urcăm mai sus? Ne-ar place mereu să ne fie drumul ușor, să umblăm printre flori fără spini, în aplauze și aclamații. Dar viața nu ne oferă această favoare, și Dumnezeu nu ne promite un drum fără necazuri. Dar ne promite puterea să le depășim. Și chiar mai mult: El este cu noi, nu ne părăsește niciodată!

Când Ioan Crisostomul, supranumit astfel pentru predicile lui înfocate (Crisostom = Gură de Aur), a pornit să predice împotriva luxului de la Constantinopol, capitala de atunci a Imperiului Roman de Răsărit, nobilimea s-a revoltat și împărăteasa Eudoxia a hotărât să-l execute sau să-l exileze, și astfel să nu mai audă nimeni predicile lui aprinse de muștrare împotriva extravagantei în care se trăia la curtea împărătească.

Au venit la Ioan Gură de Aur și l-au anunțat despre hotărârea și sentința de la palat, și prietenii lui l-au întrebat dacă nu i-e frică? El le-a răspuns:

— De ce să-mi fie frică? Să-mi fie frică de moarte? Dar știți Isus Hristos este viața mea, și moartea pentru mine este un câștig. Să-mi fie frică de exil? Dar al Domnului este pământul și tot ce este pe el. Să-mi fie frică de pierderea avutului meu? Dar n-am adus nimic pe lume și nu pot să iau nimic din ea. Așa că toate amenințările împotriva mea n-au nici o valoare. Și nu pot decât să zâmbesc la binele pe care mi-l pot aduce. De sărăcie nu mi-e teamă. După bogăție nu umblu. De moarte nu mi-e frică. Ce pot să-mi facă niște oameni?

„Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă” (Proverbe 29:25)

Trăia odată un pictor vestit dintr-o familie de lorzi în Anglia, Sir Edwin Landseer. Odată, fiind în vizită la o familie din Scoția, un servitor care ducea un vas cu băutură s-a împiedecat și a vărsat din vasul pe care-l purta, lăsând o pată mare pe perete. Ceilalți din familie tocmai plecaseră, iar Landseer rămăsese acasă. Bietul servitor a încercat să șteargă pata de pe perete dar n-a reușit. Atunci Landseer a luat o bucată de cărbune și a început să deseneze ceva în jurul ei, combinând pata aceea urâtă în ceva frumos. Când ceilalți s-au întors acasă, au văzut ceva uimitor. Peretele acela era de fapt o pictură pe care n-o mai

văzuseră: o cascadă de munte și pata urâtă nu se mai vedea. Landseer și-a folosit talentul ca să schimbe ceva urât, într-o pictură de o frumusețe fără egal.

Așa e harul Domnului Isus Hristos. Ce credem noi că e neputință și slăbiciune în viața noastră, devine ceva frumos prin lucrarea lui Dumnezeu. Slăbiciunile noastre devin ocazii ale harului lui Dumnezeu ca să-Și arate frumusețea slavei Lui. Și nu se mai vede nimic din petele noastre, ci numai harul lui Dumnezeu în noi.

...O zi de mâine

Fără credință și iubire,
Fără un dor de nemurire,
Un dor ca setea după apă,
Când cerbul la izvor se-adapă;
Fără o foame înfocată,
Să-L ai pe Dumnezeu ca Tată,
Ca foamea sfântă după pâine, —
Oare mai e o zi de mâine?

„De aceea, luați
toată armătura
lui Dumnezeu, ca
să vă puteți
împotrivi în ziua
cea rea, și să rămâneți în picioare,
după ce veți fi biruiți totul! (Ef. 6:13)

Capul Bunei Speranțe

Fără să vezi acolo-n zare,
O licărire-n depărtare,
Fără nădejdea de-nviere,
Când totul cade, totul piere;
Fără să vezi ce nu se vede,
Când nimeni altul nu mai crede,
Fără un Cer de zări senine, —
Ziua de mâine nu mai vine.

Fără un reazem de credință,
Fără Hristos în biruință,
Fără iubirea cristalină,
Fără iertarea cea divină, —
Mai este soare, mai e lună?
Sau numai beznă-n văgăună?
Mai este oare o fereastră?
Un „dincolo” de lumea noastră?

Fără toiagul păstoririi,
În mâna Regelui iubirii,
Fără un Duh care ne poartă
Și-un Dumnezeu care ne iartă,
Fără Hristos care ne duce
Pe drumul vieții de la Cruce,
Fără un Har care ne ține, —
Ziua de mâine nu mai vine.

...Dar Evanghelia curată
O lume nouă ne arată,
Un nou pământ cu strălucire,
Cu mântuire și iubire,
Cu viață în Hristos trăită,
Plină de-o slavă negrăită;
Nu doar „un mâine” pe hârtie, —
Ci o sublimă veșnicie... (vp)

În anul 1455 exploratorul portughez Bartolomeu Diaz a călătorit pe lângă coasta Africii până la capătul de sud, și a vrut să meargă mai departe, dar a fost lovit de o furtună năpraznică cu valuri mari care amenințau să-i distruigă corabia. Diaz a numit colțul acela al Africii, „Capul Furtunilor”.

Mai târziu, în 1497, a trecut pe acolo Vasco da Gama. Când a ajuns la „Capul Furtunilor” a fost întâmpinat de aceleași vânturi și valuri cumplite, care erau aproape să-i sfărâme în bucăți corabia. Dar Vasco da Gama avea ochii îndreptați spre India, spre bogățiile despre care auzise că sunt în India unde dorea să ajungă, avea gândul îndreptat spre bijuteriile și comorile dincolo de furtună, și a șters de pe hartă „Capul Furtunilor” și a scris „Capul Bunei Speranțe.”

Dincolo de furtună e o bună speranță!

Ești în furtuna vieții? Se ridică valuri mari care aproape îți distrug corabia, îți sparg tot visul și idealul vieții? Sau poate chiar te mai ții doar de un catarg spart într-un naufragiu îngrozitor? Dar dincolo de furtună ai comorile lui Dumnezeu în Hristos Isus. Încrede-te în El, și atunci locul furtunilor poți să-l numești „Capul Bunei Speranțe”. Uită-te dincolo de furtună.

Biserica Baptistă Română „BETEL”

330 W. Touhy Avenue, Park Ridge, IL 60068 - (847) 485-9077

Serviciile duminicale: dimineața 10:00-12:00; după masa 5:00-6:30

Program duminical la radio: WEEF 1430 AM, 8:30AM-9:00AM

Internet: <http://betelchurch.org> (unde găsiți programele de radio, buletinele duminicale, arhive de predici, articole și poezii, broșuri și meditații)